

De anatomie van dromen

Chloe Benjamin bij Meulenhoff:

De onsterfelijken
De anatomie van dromen

meulenhoff.nl

CHLOE BENJAMIN

DE
ANATOMIE
VAN DROMEN

ROMAN

Vertaald door Lucie Schaap

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9447-4
ISBN 978-94-0231-628-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Anatomy of Dreams*
Omslagontwerp: Connie Gabbert/dps Design & Prepress Studio
Omslagillustratie: © Connie Gabbert
Auteursfoto: © Nathan Jandl
Zetwerk: Pier Post

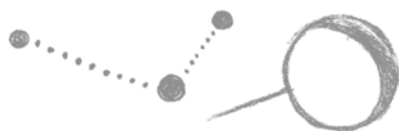
© 2014 by Chloe Benjamin
© 2021 Nederlandse vertaling Lucie Schaap en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

De beginregel uit 'Endymion' van John Keats is overgenomen uit de vertaling van Rob Schouten (*A thing of beauty: de bekendste gedichten uit de wereldliteratuur*, Bert Bakker 2005).

Het citaat uit *Herinneringen dromen gedachten* van Carl Gustav Jung is overgenomen uit de vertaling van George Hulskramer (*Grenzeloos inzicht*, Altamira-Becht 2004).

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I

AVONDSCHMER

1

EUREKA, CALIFORNIA, 1998

Toen Gabriel midden in de lange zomer voor mijn laatste studiejaar weer in mijn leven kwam, was ik eenentwintig. In die dagen was ik een realist. Ik was de beste van mijn jaar en dacht dat niemand me ook maar iets kon vertellen wat ik niet zelf zou kunnen bedenken. Toeval, onvoorziene samenlopen: daar geloofde ik wel in. Maar het kostte zo veel moeite om andere mogelijkheden te ontplooien. Het betekende dat ik mezelf moest openen als een papieren waaier, zodat de scherpe vouwen plat kwamen te liggen en parallelle werelden zichtbaar werden.

Mijn eerste heldere herinnering aan Gabe is uit het jaar voor ons eindexamen, al was ik me daarvoor al van hem bewust; op een kostschool ken je iedereen, helemaal op zo'n kleine als Mills. Hij hoorde bij een groep balorige jongens die steeds weer op het matje moesten komen. Niet voor kattenkwaad of vechtpartijen, ze waren gewoon weetgieriger dan goed voor ze was en brachten

regelmatig een geheim aan het licht: wat er daadwerkelijk in de hachee uit de schoolkeuken zat of wat meneer Keller, het schoolhoofd, in de tuin achter zijn huis aan het kweken was. De eerste paar jaar schonk ik Gabe weinig aandacht. Ik had het te druk met school, vooral met Engels. De exacte vakken vond ik redelijk makkelijk, maar ik kon niet in metaforen denken. Misschien ergerde ik me daarom zo aan Gabe en zijn vrienden, voor wie het een altijd voor iets anders stond: het rundvlees in de hachee was hondenvlees en tussen de aardbeien en selderij en munt die ik met eigen ogen had gezien, kweekte meneer Keller oleander om gif van te maken.

In ons derde jaar bracht een maansverduistering ons dan toch bij elkaar. Onze natuurkundeleraar meneer Cooke had die al het hele semester lopen aanprijzen en onze klas had toestemming om ernaar te gaan kijken. Om negen minuten voor zeven zou het zover zijn, onder etenstijd, maar wij aten die avond buiten. Het was koud, maar het sneeuwde niet. In Noord-California bracht januari dampende mist, die de avonden een gevoel van donkere avontuurlijkheid verleende. We liepen met dekens en dienbladen naar buiten en gingen op een kluitje boven op de sterrenwachtberg zitten, waar meneer Cooke ons al eens had laten zien hoe je de maanstanden in kaart brengt. Ik zat naast Hannah McGowan, mijn kamergenote en beste vriendin, die me op haastige fluistertoon een verhaal vertelde. ‘Sylvie. Sylvie...’ zei ze op een gegeven moment. Maar ik kon haar niet goed verstaan. Haar stem warrelde als een nevelflard de lucht in terwijl wij wachtten tot de maan zou veranderen.

Meneer Cooke had ons verteld dat een maansverduistering zich alleen kon voordoen als een volle maan exact op één lijn met de aarde en de zon stond. Een paar minuten maar, zei hij, zou

onze planeet twee schaduwen werpen, waar de maan doorheen zou trekken. Dan boog het zonlicht dat door de aardatmosfeer viel af naar de maan, die vervolgens een verandering zou ondergaan: in het licht van onze zonsopgangen en zonsondergangen, het begin van de dagen en het einde ervan, zou hij rood kleuren.

Dat wist ik allemaal en toch was ik niet voorbereid op het gevoel dat bezit van ons nam toen het zover was. Langzaam gleed de schaduw van de aarde voor de maan, tot hij die nagenoeg compleet bedekte. Maar de maan vocht terug. Als een feniks schudde hij zijn as van zich af en vatte vlam. Met open mond keken we naar zijn nieuwe verschijningsvorm: daar hing hij, een bloedsinaasappel omgeven door duisternis. De bomen en de hemel en zelfs de berg verdwenen en we hadden alleen elkaar.

En toen was het natuurlijk voorbij. De maan verbleekte tot hij weer grijs was en we lachten nerveuzige korte lachjes, alsof we restjes angst afschudden. Tegen negenen hadden de meesten in verschillende losse plukjes de berg weer verlaten. Ik bleef nog even, samen met een paar anderen, onder wie Gabe. Toen we begonnen te praten, vroeg hij: 'Wie wil zien wat ik heb ontdekt?'

Hij had iets uitdagends en kwetsbaars, zoals hij daar links van de groep boven op een kei stond. We keken lichtelijk belangstellend en geamuseerd naar hem, het maffe maar geliefde lid van onze kleine gemeenschap. Hij was indertijd hooguit één zevenenzestig en slank, al werd hij met het ouder worden steviger. Hij had het rechthoekige, koppig onverzettelijke gezicht van een pitbull, groenbruine ogen en dik bruin haar dat als een wilde aureool rondzwoepte in de wind. De meisjes bij mij op de gang zaten soms over hem te roddelen, zeiden dat hij een napoleoncomplex had. Een andere jongen riep dat hij van die kei moest komen. Maar

Gabe bleef staan. Zijn ogen schoten als een laag scherende vogel van gezicht naar gezicht tot ze bij dat van mij bleven hangen.

Ik huiverde. Was het angst? Medelijden? Misschien, ergens, de opwinding van het uitverkoren zijn.

‘Ik wel,’ zei ik.

Er klonk gejoel en gefluit toen we de berg afliepen, maar Gabe negeerde dat en beende zwijgend het sequoiabos in. Door deze bomen rondom Humboldt County en zijn komvormige baai hing er op het schoolterrein permanent een zoete geur die aan grootvaders deed denken. Ik overwoog rechtsomkeert te maken; ik had nog nooit iets gedaan wat niet mocht en als we in het bos betrappt werden, stond ons mogelijk allebei een schorsing te wachten. Toch besloot ik door te lopen. Ik kende Gabes reputatie, maar ook die van mezelf: superbraaf, bangig, geen durfal zoals hij en zijn vrienden. Ik vond ze irritant, dat wel, maar als ik ze tussen de middag vrolijk zag zitten lachen of ’s avonds voor het eten een balletje zag trappen en languit onderuitgaan in de modder, wenste ik soms dat ik niet altijd een toeschouwer was.

We kwamen uit bij de open plek naast het huis van meneer Keller. Je hier ongeoorloofd ophouden was veel erger nog dan in het bos worden gesnapt. Meneer Keller was vijfenveertig, een stevige man met een kaal hoofd en gebeitelde, Germaanse trekken. Hij was niet alleen het schoolhoofd, maar gaf ook psychologie aan de bovenbouw, een vak waar mensen praktisch voor vochten om het te mogen volgen. Hij was energiek en creatief, nam je spottend op en eiste meer van ons dan alle andere docenten. Hij was ook het strengst van allemaal.

‘Jezus, Gabe,’ fluisterde ik kwaad.

‘Maak je niet dik,’ zei Gabe. ‘Ik zal niets onbetamelijks doen.’

Hij sprak ‘onbetamelijks’, een van meneer Kellers lievelings-

woorden, met extra nadruk uit. Keller woonde in een bakstenen huis van twee verdiepingen met hoog oprijzende, spits uitlopende torentjes. Maar Gabe liep eromheen naar de tuin, een rechthoekige lap grond, afgezet met een lage zilvergrijze omheining. Op de eerste verdieping boven ons scheen achter de hoge ramen licht. Gabe keek er alleen maar vluchtig naar voordat hij zachtjes door het onafgesloten hek stapte.

Ik sloop ook naar binnen en volgde hem op de voet. Hij slingerde zo vaardig als een danser langs de planten dat ik vermoedde dat hij hier niet voor het eerst was. De zon was allang onder. In het maanlicht straalden de bloemen en groenten die Keller kweekte met de onwezenlijke schittering van diepzeeschepsels.

‘Iedereen is vast al terug in het slaapgebouw,’ fluisterde ik. ‘Vind nou maar wat je me zo nodig wilde laten zien of laat het anders zitten.’

‘Niet zo hard.’ Gabe hield mijn blik vast. ‘Kom eens hier.’

Hij stond achter in de tuin te wijzen naar een plekje in de rechte hoek van het hek. Zijn vinger hing boven een grote bloem die zo fel fuchsiaroze was dat de kleur zelfs in het donker zichtbaar was. Toen ik iets ernaartoe boog zag ik dat het niet één bloem was maar dat het er twee waren. Of anderhalf. Het was een bloem met twee afzonderlijke bloembladkransen, omringd door ranke roze bloembladeren, maar ze hadden samen één hart en één stengel. Het opvallende van het hart, dat sappige, mosterdkeurige oog, was dat het eruitzag als het oneindigheidssymbool, alsof iemand het in het midden had samengeknepen. Ik raakte het aan en toen ik mijn hand terugtrok zat er fijn goudkleurig stuifmeel op mijn vingers.

‘Moest je me dit zo nodig laten zien?’ vroeg ik.

Gabes ogen glommen als twee maantjes.

‘Moesten we hiervoor de regels overtreden? Te laat nog buiten en zonder toestemming op het terrein van meneer Keller... Besef je dat we geschorst zouden kunnen worden?’

Gabes kaak verstrakte. Zijn ogen schoten over mijn gezicht zoals eerder op de berg langs de groep. Toen kregen ze een andere, hardere glans, bijna alsof iemand de rolluiken had laten zakken. ‘Laat ook maar,’ zei hij, en hij stapte over de omheining.

Hij begon snel naar de slaapgebouwen te lopen. Ik sprong over de omheining en holde achter hem aan. Ik was bijna één meter zeventig, langer dan hij, maar voelde me net een klein kind dat zijn best moest doen om hem bij te benen.

‘Was het een grap of zo?’ vroeg ik. ‘De braverik uit haar tent lokken om te zien hoe ver ze zal gaan? Kijken of je kan zorgen dat ze in de nesten raakt?’

Hij snoof luidruchtig en bleef niet staan. Ik kon merken dat ik hem had teleurgesteld, maar in mij stegen gevoelens van wrok op die zo diep zaten dat ik ze niet kon beheersen.

‘Ik dacht echt dat het jou zou interesseren,’ zei hij, nog steeds een, twee passen voor me uit lopend.

‘Hoe weet jij nou wat mij interesseert?’ vroeg ik. ‘We hebben amper ooit een woord gewisseld!’

Inmiddels hadden we de slaapgebouwen bereikt. Links sliepen de jongens, rechts de meisjes. Ik verwachtte half dat hij zich met een grijns zou omdraaien en toegeven dat het een flauwe grap was geweest. Maar hij liep door naar de deur alsof ik degene was die hém onrecht had aangedaan.

‘Ik vertel het door, hoor!’ zei ik. De woorden zwiepten uit mijn mond. ‘Ik vertel het de meisjes op mijn gang!’

Het was het enige wat ik kon zeggen om hem onderuit te halen. Ik had inmiddels in de gaten dat zijn vondst geen grap was,

maar dat die een bepaalde betekenis voor hem had en dat hij die om een of andere reden speciaal aan mij had willen laten zien.

Hij draaide zich om. Berusting leek zijn gezicht naar beneden te trekken. Toen liep hij het slaapgebouw van de jongens in en liet mij buiten alleen achter.

Ik vertelde het natuurlijk niemand. Ik voelde me al schuldig om de manier waarop ik tegen hem was uitgevallen. Of misschien was er iets anders wat me ervan weerhield, de krullende randen van geloof. Tijdens het tandenpoetsen in de badkamer plaagden de andere meisjes me. Ze vroegen hoe het was om Napoleon te zoenen. Heel fijn, zei ik.

De rest van dat jaar wisselden Gabe en ik vrijwel geen woord met elkaar. Het voorval met de bloem was zo beroerd afgelopen dat we in een kramp schoten als we elkaar zagen en hooghartig en gegeneerd deden. Maar tussen ons gloeide iets ongemakkelijks en magnetisch. Als we onontkoombaar dicht bij elkaar in de buurt belandden, in de rij in de eetzaal bijvoorbeeld, of naast elkaar aan een van de gevreesde tweepersoonstafeltjes in Kellers lokaal, was ons stilzwijgen even beladen als een willekeurige uitwisseling van ditjes en datjes. Uiteindelijk hield steeds een van ons het niet langer uit: ‘Sorry,’ zei ik dan, en ik reikte langs hem om de magere melk te pakken. Of Gabe schraapte zijn keel en vroeg: ‘Potlood?’, zijn lichaam een ietsepietsie naar mij toe gebogen, tot ik mijn hand in mijn etui stak en hem er zwijgend een gaf.

De maansverduistering mocht ons dan de eerste keer bij elkaar hebben gebracht, de volgende keer dat we elkaar echt weer spraken was net zo’n toevallige samenloop van omstandigheden, georkestreerd door krachten die evenzeer door het lot beschikt voelden als de standen van de maan. De zomer was in een dicht,

drukkend waas voorbijgegaan, nu was het eind augustus en stond het eindexamenjaar voor de deur. Mijn vlucht uit New Jersey had vertraging gehad en het was bijna middernacht op Arcata-Eureka Airport. De pendeldienst voor de leerlingen ging tot uiterlijk negen uur, dus stond ik bij de Delta-balie naast de bagageband tevergeefs te bellen naar de telefoon in ons slaapgebouw. Ik hing op en sjouwde mijn bagage – twee enorme reistassen en een overvolle rugzak van tien kilo – mee naar de dichtstbijzijnde bank. Buiten was het frisser en er hing dauw in de lucht. Op de parkeermeters en de gladde gele uniformen van de verkeersregelaars parelden vochtdruppeltjes. Over een jaar of tien of zelfs vijf al zouden de meeste leerlingen op Mills een creditkaart hebben of een mobiele telefoon en zou gestrand zijn op het vliegveld geen groot probleem zijn. Zonder die twee voelde ik me net een vergeten bagagestuk.

‘Patterson?’

Ik draaide me om. Het was Gabe, die net door de schuifdeuren van bagagehal 3 was gekomen. De wind woelde door zijn haar toen de deuren achter hem dichtzoefden. Hij stond wijdbeens op te kleine teenslippers en in afgedragen kaki shorts. Over elke schouder had hij een tas geslagen, waardoor zijn t-shirt rond zijn middel omhoogkroop. Donker pluizig haar liep van zijn navel naar beneden en zijn huid was zongebruind. Hij greep de onderkant van het shirt en trok het naar beneden.

‘Lennox,’ zei ik.

‘Je bent te laat. Te laat voor het eindexamenjaar.’

‘Jij ook.’

We bekeken elkaar argwanend. Toen schoof ik een stukje op en sjokte hij naar mijn bank en liet met een spontane grommen-de zucht zijn reistassen op de stoep vallen.

‘Tja,’ zei hij. ‘We zijn dus gestrand, kun je wel zeggen.’

‘We zitten vast.’

‘Kunnen geen kant op.’

We grijsden naar elkaar, om onze typisch laatstejaarse snedigheid, om de vreemde augustusavond die nat was als de vroege lente aan de oostkust. Ik keek naar Gabes shirt. Rond de hals zaten gaten en de stof was dun van ouderdom. Voorop stond een uitvergroete afbeelding van Darth Vader met daaronder in blokhoofdletters: WHO'S YOUR DADDY?

‘Leuk shirt,’ zei ik.

‘Anders jij wel.’

Ik keek naar beneden. Ik was vergeten dat ik een oud T-shirt van mijn vader aanhad, iets makkelijk en troostrijks voor in het vliegtuig terug naar school. Het was van een sponsorwandeling ten behoeve van darmkankeronderzoek. GET YOUR REAR IN GEAR, stond erop: 5K WALK FOR COLON CANCER.

‘Touché,’ zei ik.

We zaten eventjes verlegen zwijgend naast elkaar, over en weer op ons nummer gezet. Alsof hij het al duizend keer eerder had gedaan stak Gabe gedachteloos zijn duim door een van de gaten bij de hals. Ik had gehoord dat hij een beurs kreeg. Er waren geruchten dat hij uit een straatarm gezin kwam, dat zijn vader berooid was overleden, hoewel er ook waren die beweerden dat zijn vader een kernegezonde klootzak was die gewoon weigerde alimentatie te betalen.

‘Waar kom jij nu vandaan?’ vroeg Gabe. ‘Uit Jersey?’

‘Hoe weet jij dat?’

Ik was echt nieuwsgierig. Ik had het met Gabe nooit over mijn familie gehad. Maar goed, we hadden het ook nooit over die van hem gehad en toch wist ik dat hij bij zijn moeder in California

woonde. Ik wist ook dat ze leed aan morbide obesitas ten gevolge van een of andere ziekte, al wist niemand precies wat haar mankeerde.

Gabe haalde zijn schouders op. ‘Ik luister,’ zei hij.

‘En jij? Waar kom jij nu vandaan?’

‘Michigan. Ik was bij mijn oma. Ze woont aan Lake Superior.’

‘Had jouw vlucht ook vertraging?’

‘Hoe bedoel je?’ Gabe keek verbaasd, schudde toen zijn hoofd. ‘O... nee. Ik was alleen vergeten dat de pendeldienst na negenen niet meer rijdt.’

‘Echt iets voor jou,’ zei ik. Maar het klonk niet spottend, juist ronduit toegeeflijk, veel meer dan ik had bedoeld en Gabe lachte verrast. Ik kreeg een kleur en frunnikte aan de rits van mijn koffer. We vervielen weer in stilzwijgen, alleen was het deze keer niet ongemakkelijk. Misschien kwam het door het late uur of de ongewone omstandigheden. Geen van ons wist of onze nieuwe vriendschappelijkheid zou standhouden als de klok eenmaal middernacht had geslagen en we weer op het oude, vertrouwde Mills waren, waar de sociale hiërarchie even stevig vaststond als de granieten fundering. Op dat moment deed dat er alleen allemaal niet zo toe. We hadden een broze verstandhouding, een verbinding als een spinnenweb, die we met ernstige, onhandige opwinding hanteerden. Het voelde als ná de avondklok nog buiten zijn: een extra uur dat aan de dag was gehangen, wonderlijk en vreemd.

‘Tja, hoe nu?’ zei Gabe. ‘Hier slapen?’

‘God, ik hoop het niet,’ zei ik, maar vanbinnen gonsde ik van opwinding. Ik stelde me voor dat we een nest van sweatshirts zouden maken, een kussen van oude T-shirts, de volgende ochtend het vliegveld zouden afstruinen op zoek naar koffie en topzware

muffins. Weer op school zouden we een privégrapje hebben, een opgetrokken wenkbrauw, een ‘Weet je nog die nacht dat we in de bagagehal van Arcata-Eureka hebben geslapen?’. We zouden overdreven kreunen en het allemaal veel erger laten klinken dan het daadwerkelijk was. Dus zakte mijn hart als een pudding in elkaar toen we de brede, bruinrode pendelbus van Mills de hoek om zagen komen, die ter hoogte van ons tot stilstand kwam.

De deur klapte open en Sandy, de flink uit de kluiten gewassen, enthousiaste terreinbeheerder, stapte uit. Zijn rossige krullenbos was samengebonden in een lage paardenstaart en hij hield alsof hij door het vliegveld was komen aanrennen in plaats van te zijn gereden.

‘Alles komt goed, jullie zijn gered,’ zei hij. We kregen allebei een gemoedelijk klopje op de schouder en hij griste onze bagage bij elkaar. ‘Inladen maar en we gaan.’

‘Hoe hebt u ons gevonden?’ vroeg Gabe toen we in de met tapijt beklede shuttlebus klommen, waar permanent een vage Cheetos-lucht hing. Hoorde ik soms een vleugje teleurstelling in zijn stem, hetzelfde gevoel als ik had?

‘De gangwacht merkte dat twee van jullie krenge ontbraken,’ zei Sandy. Hij wierp een blik in het achteruitkijkspiegeltje en schoot de weg op. ‘We checkten de telefoon op de meidenafdeling – niemand verwachtte dat jij zou bellen, Lennox – en ja, hoor, vijf gemiste oproepen. Vanaf een nummer dat van het vliegveld bleek te zijn.’

‘Vijf?’ Gabe keek me grijnzend aan.

‘Ja, maar...’ sputterde ik.

‘Maar goed,’ zei Sandy, ‘geen man overboord. Alleen wat geedoe op een zondagavond. Ik zou er inmiddels aan gewend moeten zijn.’

Met Sandy erbij vielen Gabe en ik allebei stil. We keken door de raampjes naar buiten. Maar tussen ons hing iets, iets vols en ronds, en de moleculen in de bus leken te verschuiven om er ruimte aan te geven. Het was naar school maar twintig minuten rijden, maar het voelde als uren. Op een gegeven moment verzette Gabe zijn grote jongensvoet en streek zijn warme, harige kuit langs de mijne. Ik huiverde en zijn kuitspier spande zich. Maar toen trok de huivering weg en ontspande zijn been en bleven we zo zitten: verbonden door een minimale aanraking terwijl we naar school tuften en de sterren in de ruiten blonken.

Toen ik de volgende ochtend boven in ons stapelbed wakker werd met een noest snurkende Hannah in het bed onder me, voelde de vorige nacht als een droom. Maar toen ik bij het ontbijt Gabe aan de andere kant van de eetzaal aan een ronde tafel zag zitten met David Horikawa en Michael Fritz, stak hij zijn arm in de lucht en wenkte mij erbij met de overdreven enthousiaste gebaren van een luchtverkeersleider.

‘Yo!’ riep hij. ‘Patterson!’

Een paar klasgenoten keken verrast om, Hannah en ik zaten normaal gesproken bij de andere meisjes van onze afdeling, maar ik greep Hannahs pols en liep geveinsd zelfverzekerd de zaal door. Tieners kunnen onzekerheid ruiken, wat waarschijnlijk de reden was waarom we zo veel van Gabe slikten: hij deed alles met zo’n onverstoorbaar aplomb dat we onze neus eerder in andere zaken staken.

‘Patterson en ik hebben gisteren een avontuurtje meegeemaakt,’ zei Gabe toen Hannah en ik gingen zitten. (‘Wat lul je...’ begon Hannah, die ik nog niets had verteld, maar ze zweeg toen ik haar onder de tafel in haar dij porde.) Al snel zaten wij vijven vrijwel elke ochtend samen aan het ontbijt. Eind september

was Hannah verwickeld geraakt in een hartstochtelijke, tot mislukken gedoemde verkering met David Horikawa, maar hadden Gabe en ik nog steeds niet gezoend. Niet wegens gebrek aan gelegenheid: afspraakjes 's avonds laat in de groepszaal of samen op eetzaaldienbladen van de sterrenwachtberg naar beneden glijden en onderaan tegen elkaar op botsen en verzeild raken in een wirwar van benen en plastic. Maar zodra we uitgelachen waren, keken we elkaar telkens alleen maar met rood aangelopen hoofd aan.

‘Jullie trekken continu samen op. Ik snap gewoon niet wat jullie de hele tijd dóén,’ zei Hannah. Bij haar doken op de gekste plekken (sleutelbeen, elleboogholte en één keer, zoals ze me met een samenzweerderige grijns liet zien, de binnenkant van haar bovenbeen) donkerpaarse vegerige zuigvlekken op. Ze begreep niets van onze ingetogenheid, niet dat die opzet was.

‘We prátén,’ zei ik onbeholpen, al was het waar: we waren al snel zover dat we op de makkelijke, gelijkgestemde manier converseerden die je doorgaans pas na jaren vriendschap bereikt. We zaten weggekropen in het bos achter school tussen de sequoia's en wisselden verhalen uit: over onze geheime toekomstplannen (‘Natuurkundige zijn,’ fluisterde ik met een rode blos), onze grootste angst als kind (‘Pissebedden,’ zei Gabe), onze families. Wat ik over Gabe had gehoord klopte deels: hij woonde bij zijn moeder in Tracy, California, een broeierig plaatsje in de San Joaquin Valley. ‘Vooral bekend,’ aldus Gabe, ‘als de plek waar mensen op weg naar Tahoe een plaspaauze inlassen.’ Zijn moeder werkte vanuit huis voor een telecommunicatiebedrijf en zat zwaar onder de medicijnen omdat ze aan chronische pijn leed die ervoor zorgde dat ze het uitschreeuwde, zei hij, of sliep. Zijn vader was niet dood, maar ‘uit beeld’, een uitdrukking die Gabe

er zo geroutineerd uit gooide dat het klonk als iets wat hij geleerd had te zeggen.

Ik drong niet aan. In plaats daarvan vertelde ik over ons thuis. We waren misschien een hechter gezin, maar niet knuffelig. Mijn ouders gingen prat op hun intellectuele vaardigheden en stimuleerden die ook bij mijn broer Rodney en mij. Rodney was vijf jaar jonger dan ik, in mijn eindexamenjaar was hij dertien, en hij was het gevoeligst van ons alle vier: voor een dertienjarige een ongewoon zachtmoedige jongen, die een salamander als huisdier had en korte verhalen schreef op de afgedankte laptop van mijn vader. Ze woonden in New Jersey, tien staten en zes uur verderop, en lagen de meeste tijd veilig opgeborgen in een apart laagje in mijn hoofd, een laagje dat ik opentrok als ik naar huis ging maar verder stevig dichtield.

Tussen Gabe en mij had zich een nauw kanaal geopend en we wurmden ons erdoor. Wat we deelden was een gelijksoortigheid, allebei begrepen we hoe solitaire mensen naar elkaar toe konden en moesten trekken. Hoewel Gabe vaak omringd was door een groepje jongens, was hij eenzelviger dan de meeste mensen wisten. In het weekend ondernam hij lange eenzame wandeltochten dwars door de rimboe, om met vieze nagels en onderarmen vol schrammen van braamstruiken terug te keren op school. Hij maakte zijn huiswerk op de zolder boven de bibliotheek, die ondergebracht was in een toren die een van de schoolhoofden in de jaren zestig een plaats voor stille contemplatie had genoemd. Gabe beweerde dat hij niet kon nadenken als er iemand anders in de buurt was. Allebei hadden we de afgelopen drie jaar de meeste tijd op Mills doorgebracht ('Het is net een soort raar alternatief universum, waar iedereen zestien is,' zei hij) en waren we van nature onafhankelijk en zeer bedreven in het sluiten

van vriendschappen en die weer loslaten. Zolang we daar waren mocht Mills dan nog zo degelijk en echt voelen, toch wisten we dat we de school na het laatste examen achter ons zouden moeten laten, net zoals we met onze familie thuis hadden gedaan. Tegen beter weten in en onze vergankelijkheid en de snelheid waarmee de tijd verstreek ten spijt bouwden we een vlot en klampten ons eraan vast.

Als we samen waren, wilde ik niets liever dan hem zoenen, maar ik begon te wanhopen. ('Nu kunnen we het natuurlijk niet doen,' zei ik tegen Hannah. Ik lag in bed en draaide me op mijn buik. 'We zijn al vrienden. Het zou te raar zijn.') Met Halloween kwam Hannah, die mijn gejammer zat was en met David Horikawa inmiddels al het orale stadium had bereikt, onze kamer binnen, gewapend met een bak make-up en een mini-jurk die ze bij de kringloop in Eureka op de kop had getikt.

'Vanavond gaat het gebeuren,' zei ze. 'Vrouwelijke intuïtie.'

Ze had gelijk. Halverwege het jaarlijkse halloweenfeest, een onder toezicht van docenten georganiseerde aangelegenheid in de groepszaal, met een weergaloos snackbuffet als tegenwicht voor de drank die wij laatstejaars heimelijk in de punch gooiden, trok Gabe me de jongens-wc's in en nam mijn gezicht tussen zijn handen. Hij was verkleed als hamburger met frieten gemaakt van zwembadnoedels, ik als comicmeisje à la Roy Lichtenstein. We stonden tegen een van de wc-deurtjes aangedrukt te zoenen tot een van onze decanen binnenkwam om te plassen en grote ogen opzette. We namen onmiddellijk de benen, hysterisch van de adrenaline en onze handen strak verstrengeld als een zeemansknoop. We holden de brandtrap af naar de begane grond en stortten de buitenlucht in. Het miezerde. Boven ons had iemand de ramen van de groepszaal opengezet om de collectieve warmte en

de van kaascrackers vergeven ademgeur van tweehonderd tienerlijven te verdrijven. Het geluid van al hun stemmen zweefde boven ons, vrij en hoog als losse ballonnen.

‘Staan we dan,’ zei Gabe.

‘Staan we dan.’

Ik kon amper meer uitbrengen. Het voelde alsof ik mijn tong had ingeslikt.

Iets – niet liefde, maar wat eraan voorafgaat, een liefdesembryo – hing tussen ons in. Ik stapte weer naar hem toe en deze keer was onze kus aarzelend, onderzoekend. We breidden onze actieradius uit, bewogen van mond naar oor naar wangrand, alsof we de topografie van elkaars gezicht in ons geheugen wilden prenten. Die avond vielen we buiten in slaap en hoewel we er later straf voor kregen – Sandy die kwaad door de bomen naar ons toe kwam sjokken met zijn rode paardenstaart zwiepend op zijn rug – herinner ik me nog steeds de eerste paar momenten van die ochtend: de zon die boven de bergtoppen gloorde, de mussen die de dag met hun eerste lied begroetten, hun gekwetter dat als slingers door de lucht slierde.

Ik kon niet geloven dat het echt was gebeurd, dat een van de populairste jongens in onze klas mijn wangen, kin en wimpers had gezoend tot de rode puntjes, die Hannah zo nauwgezet had getekend (met een lippenstift in haar hand over ons leerboek kunstgeschiedenis gebogen), over mijn hele gezicht uitgesmeerd waren tot een rood waas. Gabe kon je misschien vergelijken met een pitbull, ik had eerder de vrolijke, fijne trekken van een teckel: alerte bruine ogen, getuit mondje. Een stompe neus, wat sproeten. Ik had een praktisch gezicht: geconcentreerd, niet opdringerig, prima om naar te kijken maar niets wat mensen aanleiding zou geven om twee keer te kijken. Op mijn zestiende was ik nog

rank en lenig als Rodney. Ik droeg mijn kastanjebruine haar in een strakke korte paardenstaart, wat mijn v-vormige haarlijn extra accentueerde. Soms was ik jaloers op meisjes met weelderige trekken (volle lippen, dik, filmsterachtig haar), maar minstens zo vaak was ik dankbaar voor mijn onopvallende verschijning. Niets is gevaarlijker dan een tiener die eruitziet als een bibliothecaresse, wij komen namelijk overal mee weg. Op de dag van het halloweenfeest hadden we met een groepje stiekem een bezoek gebracht aan de dichtstbijzijnde winkel die drank verkocht, waarbij ik de aankoop daadwerkelijk had uitgevoerd. Mij vroeg nooit iemand om een legitimatie. Ik zag er zo gewoontjes uit, zo serieus ook, dat de dikbuikige eigenaar me het voordeel van de twijfel gaf. Dat Gabe mij wilde was net zo spannend als op m'n achttiende een fles whisky kopen: het betekende allebei dat ik op een of andere manier door was.

Gabe en ik gingen nu tijdens de les vaak naast elkaar zitten en krabbelden telkens als de docent zich omdraaide naar het schoolbord briefjes op oude huiswerkopdrachten. Bij de lunch hield hij een plekje voor me vrij, legde dan zijn afgeragde zwarte rugzak op de lege stoel die voor mij bedoeld was. Ik weet nog steeds hoe het voelde om de eetzaal binnen te komen en die tas daar te zien liggen. Mijn maag leek op te stijgen alsof die aan touwtjes omhooggetrokken werd. Ik liep niet, maar zweefde. Het verrasendst was hoe weinig weerstand ik bood. Ik had vriendinnen met vriendjes over wie ik me altijd spottend had uitgelaten omdat ze plotseling steeds wegdroomden en zo makkelijk hun oude ik loosden. En moest je mij nu zien, met grote sprongen liet ik de keurige lijntjes van mijn onafhankelijkheid achter me.

Het kostte ons weken om uit te vogelen hoe we 's nachts elkaars kamer konden bereiken zonder te worden betrapt. De truc

was om tussen de surveillancerondjes in te vertrekken, achteloos langs het hokje van de gangwacht te lopen alsof je alleen maar even naar de wc ging en dan via de brandtrap naar de begane grond. Het jongensgebouw was door een smal pad gescheiden van het gebouw van de meisjes, maar als je op z'n James Bonds via de achterkant om de gebouwen sloop kon je de cyclopische blik van de bewakingscamera ontwijken. Die eerste paar nachten waren verrukkelijk clandestien. We klampten ons des te heviger aan elkaar vast omdat het was gelukt bij elkaar te komen. Maar op een ochtend werd ik wakker en ontdekte dat Gabe weg was. Ik schreef het toe aan het ongemak van met zijn tweeën op één dun matrasje in een stapelbed liggen. Maar toen het nog eens gebeurde en daarna nog een derde keer, voelde ik me gekwetst.

‘Verschillende mensen hebben verschillende voorkeuren,’ zei Hannah, die er geen last van had dat Gabe ’s nachts op onze kamer was. Ze sliep zo diep dat sommige vriendinnen haar wel Hannah Marmot noemden. Het enige waar zij wakker van werd was onze cd-wekker waaruit keihard ‘Signed, Sealed, Delivered’ van Stevie Wonder schalde. ‘Misschien probeert hij onbewust te communiceren dat hij toch niet echt van logeerpartijtjes houdt.’

Hannah was de jongste in een vrolijke reeks zussen; zussen die wisten hoe je je haar moest vlechten, die kartonnen dozen openvouwden en ermee van de heuvels rondom de boerderij van hun vader sleeden en van wie Hannah naast oude truien, winterjassen en fietsen een ingewikkelde mythologie over jongens had geërfd. Maar Gabe leek me niet het type voor onbewuste communicatie. Hij had een open gezicht, even leesbaar als dat van een hond. Als we praatten kon ik alleen al aan het al dan niet strakke trekje om zijn mond zien of ik hem had beledigd of vermaakt.